

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 6-A DUPĂ PAȘTI
(*Vindecarea orbului din naștere*)
†) SFINȚII ÎMPĂRAȚI ȘI ÎNTOCMAI
CU APOSTOLII CONSTANTIN
ȘI MAMA SA, ELENA

Sfânta Evanghelie din Duminica de astăzi, prin pericopa de la Ioan, cap 9, 1-38, ne relatează minunea săvârșită de Mântuitorul Hristos prin vindecarea unui orb din naștere. Pe acesta l-a întâlnit Domnul la Ierusalim și din iubire milostivă și cu puterea Sa dumnezeiască i-a uns ochii cu tină și l-a trimis la izvorul Siloam să se spele. Și acesta, spălându-se, a dobândit ochi și vedere. În fața necredinței și orbirii la minte a fariseilor și cărturarilor care contestau minunea săvârșită de Domnul dar și puterea Lui dumnezeiască, orbul vindecat îl mărturisește cu credință și curaj pe Hristos și se închină Lui, după ce Însuși Domnul S-a descoperit că este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu.

Tot astăzi se face și pomenirea Sfinților Împărați Constantin și Elena, de Dumnezeu încununați și întocmai cu Apostolii, după cum îi cinstește Biserica. Aceștia, din rânduiala Proniei, sunt primii Împărați creștini după două veacuri și jumătate de prigonire a Bisericii lui Hristos.

Prin edictul de la Mediolan din 313 d.Hr. împăratul Constantin dă libertate creștinismului în întregul imperiu, promovează și susține viața Bisericii, creștinii nu mai sunt prigoniți, se construiesc noi lăcașuri de cult și mulți creștini sunt numiți în funcții din administrația imperială.

Tot sub împăratul Constantin se convoacă în 325 d.Hr. primul Sinod Ecumenic de la Niceea, care a condamnat erezia lui Arie și a statornicit primele adevăruri din Crezul creștin, valabile și astăzi. Sfânta Elena, mama împăratului, a descoperit Sfânta Cruce pe care a fost răstignit Mântuitorul

HRISTOS - LUMINA VIEȚII NOASTRE

Hristos la Ierusalim, a ridicat multe biserici creștine și a fost alături de împărat în toate măsurile pe care acesta le-a luat în favoarea creștinilor, amândoi făcând o lucrare misionară întocmai cu cea a Sfinților Apostoli.

Orbul din naștere din relatarea evangheliei de astăzi trăia o dramă a vieții sale. El nu avea doar o problemă de vedere, ci nu avea nici măcar ochi. Totul se reducea în viața lui la o lume interioară, fără nici un reper din lumea din jur cunoscută nouă. Se născuse așa „Ca prin el să se arate puterea și lucrarea lui Dumnezeu”, după cum însuși Mântuitorul precizează.

Din iubire față de cel aflat în suferință, Hristos, cu puterea Sa dumnezeiască, îl vindecă pe acest om, ungând cu tină din pământ locul unde ar fi trebuit să fie ochii și îl trimite la izvorul Siloam (cel trimis) să se spele și, spălându-se, s-a întors văzând. A dobândit ochi, acolo unde nu erau, dar și simțul vederii.

Cuvântul lui Dumnezeu Cel Întrupat, adică Hristos-Domnul prin care toate s-au făcut și pe om l-a zidit, l-a recreat

pe acest orb și S-a descoperit lui și tuturor ca fiind Lumina Cea Adevărată, care Luminează pe tot omul care vine în lume.

Cu toate că fariseii și cărturarii tăgăduiau minunea care s-a petrecut, precum și identitatea celui vindecat și puterea lui Iisus, cel vindecat îl mărturisea pe binefăcătorul său că este proroc, că este de sus și că este omul lui Dumnezeu și că nimeni altcineva nu ar fi putut face asemenea minuni, vindecând un orb din naștere.

Cărturarii insistau în orbirea lor la minte și în înverșunarea inimii lor, zicând că Iisus nu este de la Dumnezeu, căci El încalcă Legea lui Moise săvârșind minunea sâmbăta și că este un om păcătos. În ciuda oricăror evidențe rămâneau în păcat și refuzau să accepte logica lucrurilor întâmplare cu orbul din naștere. Cel vindecat, dimpotrivă, preamărea pe Dumnezeu și îl mărturisea.

Când L-a întâlnit Hristos i-a zis: „Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?”, iar acesta a răspuns: „Dar cine este acesta ca să cred în el?”. Hristos i se descoperă

lui și îi zice: „Cel care vorbește cu tine, Acela este.”, iar orbul, acum vindecat și luminat la suflet și la trup, răspunde plin de bucurie: „Cred, Doamne! și s-a închinat Lui”.

Orbul din naștere vindecat de Dumnezeu devine un apostol și un misionar a lui Hristos, dar și un exemplu pentru noi cei spălați și luminați în Sfintele Taine ale Bisericii și trimiși

să-L mărturisim pe Hristos în lumea de astăzi care persistă în orbire și ostilitate față de razele dătătoare de viață ale Lumini Harului lui Hristos. Amin! ❖

Pr. Eugen Morar

SFINȚII MARI ÎMPĂRAȚI ȘI ÎNTOCMAI CU APOSTOLII, CONSTANTIN ȘI MAMA SA, ELENA

În anul 326, împărăteasa Imperiului Roman, mama lui Constantin cel Mare, ajungea pe pământul Iudeii. Numele ei era Elena, iar destinațiile cele mai îndrăgite erau Ierusalimul și Locurile Sfinte. Sfânta Elena a fost primul pelerin creștin la Locurile Sfinte, deschizând drumul tuturor celor care îi vor urma.

De numele ei sunt legate cele mai importante biserici ale creștinătății: Biserica Nașterii Mântuitorului din Betleem, Biserica „Pater Noster” de pe Muntele Măslinilor - unde Iisus Hristos ne-a învățat rugăciunea „Tatăl Nostru”. I se atribuie construcția a cel puțin 18 biserici. Ea a restabilit Ierusalimul drept cel mai sfânt dintre orașe, căci cea mai prețioasă descoperire a ei este locul Sfântului Mormânt și al Golgotei.

Istoria ne spune că Helena Flavia Augusta de tânără era vestită pentru inteligența, delicatețea și frumusețea ei. Pe la anul 272 d.Hr. cucerește inima unui ofițer din garda romană, căruia îi va naște un fiu, pe Constantin, cel ce avea să devină cel mai puternic om din lume, căci va fi primul împărat creștin. În timpul persecuțiilor creștine, în toilul nopților, Elena va primi lumina Sfintelor Scripturi, învățătura creștină. Se spune că pe la anul 317 s-ar fi botezat.

Domnia Sfântului Împărat Constantin cel Mare

După moartea în luptă a tatălui său, Constantin devine împărat în Occident. Dar visul său este de o mai largă anvergură, căci cuprinde Roma și un mare imperiu reunit. Tetrarhia guvernă atunci Imperiul Roman, iar împăratul Maxențiu se dovedește un crud prigonitor al creștinilor și un tiran cu ceilalți supuși.

Un edict de toleranță pentru creștini este dat de Galeriu la Sardica, la 30 aprilie 311, de comun acord cu Constantin și Liciniu, aplicat însă doar parțial, din cauza morții neașteptate a lui Galeriu. Sfatul lui Constantin nu-l îmblânzește pe Maxențiu, din contră, acesta vrea să se întoarcă cu război împotriva împăratului Constantin. Acesta, aflând intențiile lui Maxențiu, pornește el însuși războiul, cu lupta de la Podul Milvius. Pe malul opus, Maxențiu adunase deja o armată mai mare ca a sa.

În ziua premergătoare luptei cu Maxențiu din 28 octombrie 312,

împăratul Constantin a văzut pe cer o cruce luminoasă și înscrisul „in hoc signo vinces” - prin acest semn vei învinge - apoi, în noaptea următoare, în vis îi apare Însuși Hristos, Ce-l îndeamnă să însemneze cu Sfânta Cruce toate steagurile de luptă ale oștirii sale. Constantin pune deci monograma lui Hristos pe steagurile numite „labarum”. Astfel, prin purtarea de grijă a Domnului nostru Iisus Hristos, Constantin îl învinge pe Maxențiu, intrând triumfător în Roma.

Mai apoi, din anul 324, Constantin rămâne singurul împărat al Imperiului Roman, până la moartea sa, în 22 mai 337. Își păstrează titlul păgân de „pontifex maximus”, pentru a supraveghea și ține în frâu păgânismul, în interesul creștinismului însuși. Împăratul Constantin îi scutește pe clericii creștini de tribunalele civile, îngăduindu-le în același timp laicilor să-și supună conflictele arbitrajului episcopal; scutește Biserica de dări, înapoiindu-i tot ceea ce îi fusese confiscat și îi dă dreptul de a primi donații; acordă ajutor episcopilor sprijinindu-i în construirea lăcașurilor de cult și în întreținerea clerului; abrogă dispozițiile contrare spiritului creștinismului; restricționează luptele de gladiatori și trimiterea condamnaților la mine; ordonă îngreunarea divorțurilor, pedepsirea adulterului și a siluirii, a violului; interzice aruncarea copiilor și vinderea lor, acordând ajutoare părinților săraci; ia măsuri de protejare și ajutorare a săracilor, orfanilor, văduvelor și bolnavilor.

Generalizarea repausului duminical în tot Imperiul Roman se face printr-o lege din 321, iar din anul 317 monedele vor fi inscripționate cu monograma creștină. Constantin zidește la Bizanț o cetate măreață, numind-o Constantinopol, și-și mută aici scaunul împărătesc, gest ce pune temelia Imperiului Roman de Răsărit, care a durat până la 29 mai 1453, când Constantinopolul cade, cucerit fiind de Mahomed al II-lea

Cuceritorul.

Sinodul I Ecumenic de la Niceea (325)

La acest sinod se definesc adevărurile de credință și se asigură unitatea creștinismului, eradicându-se ereziile.

Primul sinod după ieșirea din catacombe adună episcopi din toată lumea creștină. Iar împăratul îi respecta mult pe episcopi, considerându-se el însuși „episcopul din afară”: „Dumnezeu v-a chemat să fiți episcopi pentru tot ceea ce ține de treburile dinlăuntru ale Bisericii. Iar pentru cele din afară, m-a rânduit pe mine episcop”. Din punct de vedere religios, îi revine misiunea de a le face cunoscută Evanghelia lui Hristos păgânilor din Imperiu.

Constantin s-a îngrijit și de creștinii aflați în Persia. Îndemnat de fericitul Teofil, episcopul Goției, care păstora la nordul Dunării (Dacia) și participase la Sinodul întâi de la Niceea, Sfântul Constantin a sprijinit creștinarea strămoșilor noștri, cerând goților cotropitori să nu împiedice răspândirea creștinismului. Totodată împăratul Constantin a recâștigat unele teritorii din sudul Munteniei, construind un pod la Sucidava (azi orașul Corabia) și ridicând acolo o cruce de piatră, ca semn al biruinței credinței celei noi asupra păgânismului.

Împăratul Constantin, stăpânind cât mai multe națiuni în imperiul său, aduce în mijlocul lor lumina Evangheliei și instaurează, încă din această lume, Împărăția lui Hristos. De aceea, împăratului Constantin și mamei sale, Elena, li s-a acordat titlul de „întocmai cu Apostolii”. ❖

SĂRBĂTOAREA ÎNĂLȚĂRII DOMNULUI, ZI A BUCURIEI

Sfântul Evanghelist Luca ne arată în Evanghelia Sa și, mai detaliat, în Faptele Apostolilor, că la 40 de zile după Învierea Sa din morți, Domnul Iisus Hristos i-a dus pe ucenici pe Muntele Măslinilor și, pe când îi binecuvânta, S-a înălțat la cer, luat fiind de un nor luminos.

Între Învierea Domnului și Pogorârea Duhului Sfânt, ucenicii au trecut printr-o etapă pregătitoare, în care mintea le-a fost deschisă, prin arătările minunate ale Domnului Iisus Înviat, pentru a înțelege taina Învierii. Treptat, ucenicii au fost vindecați de necunoaștere și necredință și au fost deplin încredințați că Hristos Cel Înviat din morți nu este o nălucă sau o fantasmă, ci este Mântuitorul care mai înainte fusese răstignit și îngropat. La ultima întâlnire cu ucenicii, Domnul s-a înălțat la cer, reînnoind promisiunea trimiterii Duhului Sfânt peste ei, ca „făgăduința Tatălui”, moment când „se vor îmbrăca cu putere de sus”.

Înălțarea Domnului Hristos cu trupul la cer, într-o slavă și putere, marchează pentru Biserică încheierea perioadei pascale și anticiparea evenimentului Cincizecimii. Duhul Sfânt se pogoră peste ucenici pentru că Mântuitorul a înălțat firea omenească în lumina și slava de nepătruns a Sfintei Treimi, devenind un punct de iradiere a harului către toți oamenii.

Înălțarea Domnului – împăcarea lui Dumnezeu cu omul

Sfântul Ioan Gură de Aur ne învață înțelesul și importanța Învierii Domnului: „Ce sărbătoare este sărbătoarea de azi? Sfântă și mare sărbătoare, iubite! Sărbătoare care depășește mintea omenească, vrednică de marea dărnicie a lui Dumnezeu, Făcătorul ei. Astăzi s-a făcut împăcarea lui Dumnezeu cu neamul omenească. Astăzi s-a pus capăt vrăjmașiei celei veșnice și a încetat războiul cel de multă vreme. Astăzi s-a reîntors o pace minunată, deloc nădăjduită mai înainte. Căci cine mai nădăjduia că Dumnezeu are să Se împace cu oamenii? Nu pentru că Stăpânul era neomenos, ci pentru că sluga era trândavă. Nu pentru că Domnul era crud, ci pentru că robul era nerecunoscător.”

Cea mai veche mențiune despre sărbătorirea Înălțării Domnului o găsim la Eusebiu din Cezareea, în lucrarea „Despre sărbătoarea Paștilor”, compusă în anul 332. Din această lucrare reiese că Înălțarea Domnului era sărbătorită în acea vreme odată cu Rusaliile, la 50 de zile de la Învierea lui Hristos. Spre sfârșitul secolului al IV-lea, începutul secolului al V-lea, sărbătoarea Înălțării s-a despărțit de cea a Pogorârii Sfântului Duh (Rusaliile), fiind prăznuită în a 40-a zi după Înviere, dată care va rămâne stabilită pentru totdeauna în calendarul bisericesc.

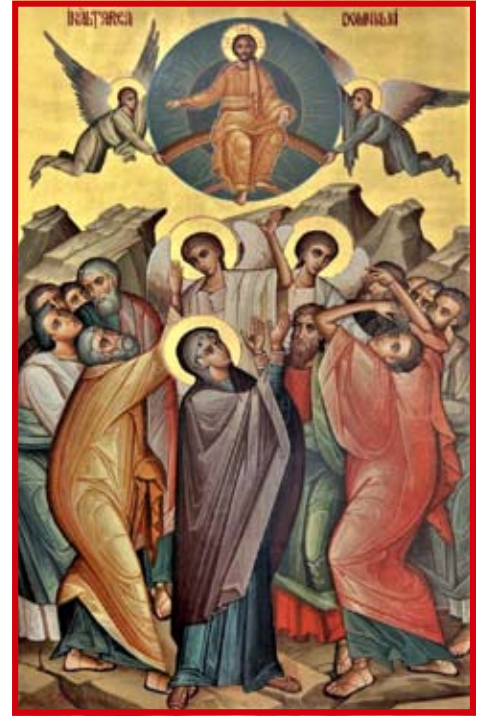
Înălțarea lui Hristos întru slava și șederea Sa de-a dreapta Tatălui este chipul deplinei îndumnezeiri a umanității Lui. Prin toate actele Sale, întrupare, moarte, înviere, El a îndumnezeit treptat firea omenească pe care a asumat-o, dar prin Înălțare a transfigurat-o pe deplin. Datorită transfigurării supreme a trupului Său, Hristos poate deveni interior celor care cred în El. Înălțarea Domnului nu înseamnă retragerea Sa din creație, pentru că El continuă să fie prezent și lucrător prin Sfântul Duh. Înălțarea cu trupul la cer este o mărturie a faptului că omul a fost creat pentru veșnicie, căci Fiul nu Se înfățișează Tatălui numai ca Dumnezeu, ci și ca Om.

Ziua Eroilor Neamului

În Biserica Ortodoxă Română, sărbătoarea Înălțării Domnului este ziua de pomenire a eroilor neamului românesc. La sărbătoarea împăratească a Înălțării Domnului, în toate catedralele, bisericile și mănăstirile ortodoxe din țară și străinătate sunt pomeniți eroii, ostașii și luptătorii români din toate timpurile și din toate locurile, care s-au jertfit pe câmpurile de luptă, în lagăre și în închisori pentru apărarea patriei și a credinței strămoșești, pentru întregirea neamului, libertatea și demnitatea poporului român.

Slujbe de pomenire sunt oficiate după Sfânta Liturghie și la cimitirele, troițele și monumentele dedicate cinstirii eroilor neamului. Prin hotărârile Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române din anii 1999 și 2001, sărbătoarea Înălțării Domnului a fost consacrată ca Zi a Eroilor și sărbătoare națională bisericească. Legea 379/2003 privind regimul mormintelor și operelor comemorative de război a proclamat cea de-a patruzecia zi de la Sfintele Paști, sărbătoarea Înălțării Mântuitorului Iisus Hristos - drept Ziua Eroilor, ca sărbătoare națională a poporului român.

Pierderile de vieți omenești din anii primului Război Mondial, nemaiîntâlnite până atunci, au fost enorme. România a

pierdut aproape un milion de militari și civili. De aceea, pentru supraviețuitorii s-a impus ca o datorie morală comemorarea, în fiecare an, a celor care au pierit pe câmpurile de luptă. La nivel de națiuni, acest lucru s-a materializat prin Tratatul de la Versailles. Acest document, semnat de fostele țări beligerante, prevedea, printre altele, obligativitatea întreținerii mormintelor ostașilor îngropați pe teritoriile statelor respective, precum și a operelor comemorative de război dedicate acestora.

Decretul-lege nr. 1693/4 mai 1920 a stabilit ca Ziua Eroilor să fie sărbătorită cu prilejul Zilei Înălțării Domnului Iisus Hristos, România devenind cu acest prilej primul stat care i-a asimilat pe eroii străini celor naționali. Această dată a fost decretată sărbătoare națională a poporului român, iar un rol important l-a avut Societatea „Mormintele Eroilor Căzuți în Război” (înființată în 1919) și transformată ulterior, în 1927, în Societatea „Cultul Eroilor”.

Prin Decretul nr. 71/1948, din rațiuni politice lesne de înțeles, Ziua Eroilor a fost stabilită pe data de 9 mai. Dar din 1990 Ziua Eroilor s-a sărbătorit din nou de Ziua Înălțării Domnului. ❀

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 21-28 MAI 2023

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 21.05	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	† Sfinții Împărați și întocmai cu Apostolii Constantin și mama sa, Elena - Duminică a 6-a după Paști (Vindecarea orbului din naștere) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 24.05	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Joi 25.05	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	(†) Înălțarea Domnului (Ziua Eroilor) - Utrenia, Sfânta Liturghie
Vineri 26.05	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 27.05	07 ⁰⁰ - 09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 28.05	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminică a 7-a după Paști (a Sf. Părinți de la Sinodul I Ecumenic) Utrenia, Sfânta Liturghie

MONUMENTE RIDICATE ÎN CINSTEA EROILOR

**„Cine uită, nu merită!”
(Nicolae Iorga)**

Pentru neam și țară, pentru valorile ei, pentru credință și Biserica strămoșească au murit sau au suferit pe câmpurile de luptă, în lagăre sau în închisori milioane de români. După ce momentele grele de război au trecut, s-a simțit nevoia de a ne arăta recunoștința față de cei care au plătit cu viața pentru că și-au apărat țara. Cinstirea eroilor s-a făcut prin ridicarea unor monumente care să glorifice jertfa lor și să ne țină trează conștiința și iubirea de neam.

îndeplini dreptatea și pentru poporul român prin sabia Regelui Ferdinand cu ajutorul întregii națiuni și gândul Reginei Maria” și „Liberator de neam și întregitor de hotare prin virtutea ostașilor săi vrednici urmași ai eroilor creștinătății Ferdinand Domn și Rege al românilor și-a făcut intrarea la 16 octombrie 1922 în cetatea sa de scaun a Bucureștilor după încoronarea la Alba-Iulia”.

Crucea Eroilor Neamului de pe Caraiman

A fost construită între anii 1926-1928, pentru a cinsti memoria eroilor ceferiști căzuți la datorie în Primul Război Mondial în luptele împotriva armatelor Puterilor Centrale, la inițiativa Reginei Maria și a Regelui Ferdinand I al României, cu scopul de a fi văzută de la o distanță cât mai mare. Pentru construcția monumentului s-a ales vârful secundar al Caraimanului (2291 m), deoarece, dacă s-ar fi construit monumentul pe vârful principal (2325 m), Crucea nu ar mai fi fost vizibilă decât din apropiere, de pe platou. Acest monument a fost înscris în Cartea Recordurilor ca fiind cea mai înaltă cruce din lume amplasată pe un vârf montan.

Mausoleul de la Mărășești

Este cel mai important monument dedicat eroilor, construit între anii 1923-1938 chiar pe locul pe care s-a dat cea mai importantă bătălie din Primul Război Mondial, într-un moment în care pierduserăm Muntenia și apărăm cu greu Moldova. Aici se retrăseseră mulți români, iar la Iași stătea familia regală. 6 august 1917 este data începerii unei ofensive împotriva germanilor alături de trupele ruse. Cu pierderi de peste 21.000 de soldați și 480 ofițeri, victoria de la Mărășești a schimbat soarta războiului. Ideea construirii acestui monument a fost a Societății Ortodoxe Naționale a Femeilor

din România. Comitetul care a preluat acest proiect l-a avut ca președinte onorific pe Mitropolitul Moldovei Pimen, iar unul dintre membrii era chiar Nicolae Iorga. S-a hotărât ridicarea unei impozante „Biserici a Neamului”, care să servească drept mausoleu și loc de închinăciune pentru cei veniți să-și aducă omagiile lor soldaților și ofițerilor uciși în timpul celor 3 bătălii crâncene din 1917. Concursul de proiecte a fost câștigat de arhitecții Constantin Pomponiu și George Cristinel și el reprezenta o catedrală cu înălțimea de 45 m. Considerată mult prea costisitoare, a fost reproiectată, iar monumentul va semăna cu cel de la Adamclisi. Corpul central are o cupolă în trepte terminată cu o cruce de piatră. Adăpostește sarcofagul Generalului Eremia Grigorescu și rămășițele a peste 5.000 de ostași. Două zile mari pot fi socotite ca zile de hram pentru acest loc de reculegere și închinăciune pentru eroi: 6 august – ziua atacului de la Mărășești (Schimbarea la Față) și ziua Înălțării, în care se comemorează Ziua Eroilor.

Mausoleul de la Mateias

La 11 km de Câmpulung Muscel se află Mausoleul de la Valea Mare-Pravăț. Ridicat între anii 1928 și 1935, de către constructorul De Nicolo, după proiectul arhitectului Dumitru Ionescu Berechet, mausoleul din calcar de Albeli este compus din două corpuri: primul, orizontal, adăpostește osuarul, și are plăci de marmură cu numele militarilor căzuți la datorie; al doilea, vertical, are forma unui turn cu foișor în spirală. Aici sunt depuse în 31 de cripte osemintele a peste 2.300 de militari români. Pictura inițială era a Olgăi Greceanu. În perioada 1980-1984 s-a construit o terasă de paradă, impozante scări de acces, camere muzeale și un basorelief executat de sculptorul Adrian Radu din Câmpulung. ❖

Este meritul monarhiei și a elitei românești de a se îngriji de ridicarea unor monumente mărețe, care să păstreze vie amintirea celor care cu prețul vieții n-au lăsat România să fie nimicită, sau care să fie loc de odihnă pentru miile de ostași căzuți la datorie. Dacă domnitorii altor vremuri ridicau biserici și mănăstiri după luptele de apărare a țării de cotropitori, mulțumind astfel lui Dumnezeu pentru purtarea Sa de grijă, după Războiul de Independență s-a propus construirea unei „Catedrale a Mântuirii Neamului”. Ea nu s-a realizat nici în secolul XX. Dar au fost ridicate mausolee, un Arc de Triumf, o Cruce a Eroilor pe Caraiman, s-au îngrijit mormintele eroilor, s-au ridicat monumente sau măcar o placă comemorativă în zeci de localități din țară atât după Primul cât și după al Doilea Război Mondial.

Arcul de Triumf

Nu este primul monument de acest gen ridicat în capitala României, el fiind precedat de câteva construcții provizorii cu semnificații asemănătoare, care au marcat, succesiv, victoria României în Războiul de Independență (1878), jubileul celor 40 de ani de domnie ai regelui Carol I (1906) și revenirea familiei regale române din exilul de la Iași (1918). Fără a intra în istoricul construirii acestui monument, vom reda doar două inscripții care se găsesc pe el și la care merită să luăm aminte: „După secole de suferințe creștinește îndurate și lupte grele pentru păstrarea ființei naționale, după apărarea plină de sacrificii a civilizației umane se